

Hans: „Mis teie seal öppite?”

Andres: „Kirjotama, rebkendama, leigeenmamiõste Jummalal sanna Õibli ja laulo ramatuist.”

Hans: „Eks teie sedda külast ei kuse kirrikutes? Sel assemel lähhän minna parremine förtso. Kas ja ka tubbakast pölletad?”

Andres: „Küll ma pölletaksin, agga mul ei ole tubbakast.”

Hans: „Ja wist ka mitte pipio? — Mul en kaks. Wöötta üht ja toppi sedda eunesele. Waat, siin on tubbakas.”

Maad ellid jo tüük maad eddasid läinud ja siinu wärrawatte liggi tulnud. „Eks sa ei jäetta täma pühhapäwa koli minnemata,” halkas kiusaja, „ja meie lähhäme siit leppiko förtso?” Andres ellil veel kahgewahhel. Kui kiusaja sedda märkas, wöttis ta tuld, ma ei tea kas tikkudega wöi pörzugust, ja panni eßiteks omima, pärast Andresje pipio pöllema. Kui Andres tubbaka haiso tum-

dis, siis tombas temma sedda sure himmoga omma nimmasse.

„Se on käuna tubbakas! kust ja sedda saad?” küüsik Andres.

„Wata,” ütles Hans, kes kange himmoga pipio tombas, — „ma tahhan sulle sedda öölda, agga ja ei pea sedda ühhilegi rätkima, seist et ma siis pahhandust ja tahjo saan.”

Andres lubbas teminal sedda, ja andis teminal se peale kät.

Andres panni neid sammu, mis ta temmale sallaja ütles holega tähhel ja tombas sure himmoga pipio; kurrat agga sedistas temma förtso: „Andres, nenda wöid sa ka tehha.” Andres ei tunnud kurrati singo ja olli ni rummal, et ta selle nousse heitis. Teisel pühhapäwal olli temma tubbaka fot nissamina täis, kui Hansulge. Õibli ramatut ta ei wötnud ennam fätte ja pühhapäwa koli ei läinud ta ka ennam mitte. Kaupmees, kelle käest ta ostis, panni sedda